

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/287

z dnia 13 lutego 2019 r.

wprowadzające dwustronne klauzule ochronne oraz inne mechanizmy umożliwiające tymczasowe wycofanie preferencji przewidzianych w niektórych umowach handlowych zawartych między Unią Europejską a państwami trzecimi

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia regularnie zawiera z państwami trzecimi umowy handlowe, w których przyznaje tym państwom preferencyjne traktowanie. Takie umowy handlowe mogłyby zawierać dwustronne klauzule ochronne oraz inne mechanizmy umożliwiające tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania, takie jak mechanizmy stabilizacyjne w odniesieniu do niektórych produktów wrażliwych. Szczególny charakter niektórych produktów objętych umowami handlowymi, a także niekorzystna sytuacja regionów najbardziej oddalonych Unii, o których mowa w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), mogłyby wymagać postanowień *ad hoc*.
- (2) Konieczne jest ustanowienie procedur w celu zagwarantowania skutecznego wdrażania dwustronnych klauzul ochronnych oraz innych mechanizmów umożliwiających tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania.
- (3) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie bez uszczerbku dla jakichkolwiek postanowień szczególnych zawartych w umowach handlowych, dotyczących środków ochronnych oraz innych mechanizmów umożliwiających tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania, w przypadku gdy takie postanowienia szczególne nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem. Wszelkie takie postanowienia szczególne powinny zostać wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna zatem mieć możliwość negocjowania takich postanowień szczególnych w przyszłych umowach handlowych z państwami trzecimi.
- (4) Zastosowanie środków ochronnych ma być rozważane jedynie w przypadku, gdy dany produkt jest przedmiotem przywozu do Unii w tak zwiększonych ilościach, w ujęciu bezwzględnym lub względem produkcji unijnej, oraz na takich warunkach, że może wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem poważnej szkody producentom unijnym wytwarzającym produkty podobne lub bezpośrednio konkurencyjne. Środki ochronne powinny przyjąć jedną z form, o których mowa w danej umowie handlowej.
- (5) Działania następcze oraz przegląd umów handlowych, prowadzenie dochodzeń, a także – w stosownych przypadkach – wprowadzanie środków ochronnych, powinny się odbywać w jak najbardziej przejrzysty sposób.
- (6) Państwa członkowskie powinny informować Komisję o wszelkich tendencjach w przywozie, które mogłyby wymagać wprowadzenia środków ochronnych.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 28 stycznia 2019 r.

- (7) Kluczowe znaczenie dla ustalenia, czy spełnione są warunki wprowadzenia środków ochronnych, ma wiarygodność statystyki dotyczącej całości przywozu z państw-stron do Unii.
- (8) Ścisłe monitorowanie wszelkich produktów wrażliwych powinno pomóc w terminowym podejmowaniu decyzji dotyczących ewentualnego wszczęcia dochodzenia, a następnie wprowadzenia środków ochronnych. Dlatego też od dnia rozpoczęcia tymczasowego stosowania danej umowy handlowej lub od dnia jej wejścia w życie, jeżeli nie przewidziano tymczasowego stosowania danej umowy handlowej, Komisja powinna regularnie monitorować przywóz wszelkich produktów wrażliwych. Monitorowanie należy rozszerzyć na inne produkty lub sektory, jeśli odnośna branża przemysłu Unii wystąpi z należycie uzasadnionym wnioskiem do Komisji.
- (9) Niezbędne jest także określenie terminów wszczynania dochodzeń i ustalania, czy środki ochronne są odpowiednie, z myślą o zapewnieniu szybkiego dokonywania takich ustaleń, zwiększając w ten sposób pewność prawa dla zainteresowanych podmiotów gospodarczych.
- (10) Zastosowanie każdego środka ochronnego powinno być poprzedzone dochodzeniem, ale Komisja powinna móc zastosować tymczasowe środki ochronne w krytycznych okolicznościach.
- (11) Środki ochronne powinny być stosowane wyłącznie w zakresie i okresie niezbędnym dla zapobieżenia powstaniu poważnej szkody oraz dla ułatwienia dostosowania. Należy określić maksymalny okres obowiązywania środków ochronnych oraz szczegółowe przepisy dotyczące jego przedłużenia oraz przeglądu takich środków.
- (12) Komisja powinna niezwłocznie przystąpić do konsultacji z państwami-stronami, których dotyczą środki ochronne, jeżeli wymagają tego umowy handlowe, których są one stroną.
- (13) W celu wprowadzania zmian do załącznika do niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dodawania lub usuwania wpisów odnoszących się do: umowy handlowej; wszelkich postanowień szczególnych zawartych w umowie handlowej oraz środków ochronnych lub innych mechanizmów umożliwiających tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania, które nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem; wszelkich produktów określonych w umowie handlowej jako produkty wrażliwe; lub wszelkich postanowień ustanawiających szczególne zasady regulujące inne mechanizmy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (14) Wdrażanie dwustronnych klauzul ochronnych lub innych mechanizmów oraz wprowadzenie przejrzystych kryteriów dotyczących czasowego zawieszenia preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania przewidzianych w umowach handlowych wymaga jednolitych warunków przyjmowania tymczasowych i ostatecznych środków ochronnych, wprowadzania uprzednich środków nadzoru, kończenia dochodzenia bez wprowadzania środków oraz tymczasowego zawieszania preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania.
- (15) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽³⁾.
- (16) W przypadku przyjęcia uprzednich środków nadzoru i tymczasowych środków ochronnych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki tych środków i ich sekwencyjną logikę w odniesieniu do przyjmowania ostatecznych środków ochronnych. W przypadku wprowadzenia ostatecznych środków ochronnych oraz przeglądu takich środków należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (17) Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli – w należycie uzasadnionych przypadkach – opóźnienie we wprowadzeniu tymczasowych środków ochronnych wyrządziłoby trudną do naprawienia szkodę lub w celu zapobieżenia negatywnemu wpływowi zwiększonego przywozu na rynek unijny – gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (18) Należy ustanowić przepisy dotyczące postępowania z informacjami poufnymi w sposób zabezpieczający przed ujawnieniem tajemnic handlowych.
- (19) Komisja powinna przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie dotyczące wykonania umów handlowych zawartych w załączniku do niniejszego rozporządzenia oraz stosowania środków ochronnych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy odnoszące się do wdrażania dwustronnych klauzul ochronnych oraz innych mechanizmów umożliwiających tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania, przewidzianych w umowach handlowych zawartych między Unią a jednym państwem trzecim lub większą ich liczbą, o których mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Przepisy te mają zastosowanie bez uszczerbku dla jakichkolwiek postanowień szczególnych zawartych w umowach handlowych i wymienionych w załączniku, w odniesieniu do dwustronnych klauzul ochronnych lub innych mechanizmów umożliwiających tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania, w przypadku gdy takie postanowienia nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

W związku w tym niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia Komisji negocjowania takich postanowień szczególnych w przyszłych umowach handlowych.

2. Art. 194 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽⁴⁾ ma nadal zastosowanie do stosowania środków ochronnych umożliwiających tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania przewidzianych w umowach handlowych zawartych między Unią a państwami trzecimi niewymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) „umowa” oznacza umowę handlową, o której mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia;
- 2) „dwustronna klauzula ochronna” oznacza postanowienie odnoszące się do tymczasowego zawieszenia stosowania preferencji taryfowych, które jest określone w umowie;
- 3) „zainteresowane strony” oznaczają strony, których dotyczy przywóz produktu;
- 4) „przemysł Unii” oznacza wszystkich unijnych producentów produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego prowadzących działalność na terytorium Unii albo producentów unijnych, których łączna produkcja produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego stanowi większą część całkowitej unijnej produkcji tego produktu; w przypadku gdy produkt podobny lub bezpośrednio konkurencyjny jest tylko jednym z szeregu produktów wytwarzanych przez producentów unijnych, przemysł Unii definiowany jest w odniesieniu do konkretnych działań służących produkcji produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego;
- 5) „poważna szkoda” oznacza ogólne znaczące pogorszenie sytuacji przemysłu Unii;
- 6) „groźba poważnej szkody” oznacza poważną szkodę, której powstanie jest w sposób oczywisty nieuchronne, której ustalenie zaistnienia opiera się na możliwych do zweryfikowania informacjach;
- 7) „produkt wrażliwy” oznacza produkt określony w danej umowie jako produkt stosunkowo bardziej wrażliwy na gwałtowny wzrost przywozu niż inne produkty;
- 8) „okres przejściowy” oznacza okres 10 lat od wejścia w życie umowy, o ile nie określono inaczej w danej umowie;
- 9) „państwo-strona” oznacza państwo trzecie będące stroną umowy.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

Artykuł 3

Zasady

1. Środek ochronny może zostać wprowadzony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w przypadku gdy produkt pochodzący z państwa-strony jest przywożony do Unii:
 - a) w tak zwiększonych ilościach, w ujęciu bezwzględnym lub względem produkcji unijnej; oraz
 - b) na takich warunkach, że może wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem poważnej szkody dla przemysłu Unii; a
 - c) zwiększenie przywozu jest wynikiem zobowiązań podjętych w ramach danej umowy, w tym zmniejszenia lub zniesienia ceł na ten produkt.
2. Środek ochronny może przyjąć jedną z następujących form:
 - a) zawieszenie dalszego obniżenia stawki należności celnej nałożonej na dany produkt, przewidzianego w harmonogramie znoszenia ceł w ramach umowy z państwem-stroną;
 - b) podwyższenie stawki należności celnej nałożonej na dany produkt do poziomu, który nie przekracza niższego z następujących dwóch poziomów:
 - (i) stawki należności celnej nałożonej na dany produkt, stosowanej wobec państwa najbardziej uprzywilejowanego, obowiązującej w momencie wprowadzania środka ochronnego; lub
 - (ii) podstawowej stawki należności celnej określonej w harmonogramie znoszenia ceł w ramach umowy z państwem-stroną.

Artykuł 4

Monitorowanie

1. Komisja regularnie monitoruje ewolucję statystyki dotyczącej przywozu wszelkich produktów wrażliwych, o których mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do każdej umowy. W tym celu Komisja regularnie współpracuje oraz prowadzi regularną wymianę danych z państwami członkowskimi i przemysłem Unii.
2. Na należycie uzasadniony wniosek odnośnego przemysłu Unii Komisja może rozszerzyć zakres monitorowania, o którym mowa w ust. 1, na wszelkie produkty lub sektory inne niż te, o których mowa w załączniku.
3. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie z monitorowania dotyczące statystyki odnoszącej się do przywozu produktów wrażliwych oraz wszelkich produktów lub sektorów, na które rozszerzono monitorowanie.

Artykuł 5

Wszczęcie dochodzenia

1. Komisja wszczyna dochodzenie na wniosek państwa członkowskiego, każdej osoby fizycznej lub prawnej, która występuje w imieniu przemysłu Unii, lub każdego stowarzyszenia niemającego osobowości prawnej, które występuje w imieniu przemysłu Unii, lub z własnej inicjatywy, w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody *prima facie* poważnej szkody lub groźby poważnej szkody dla przemysłu Unii, ustalone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 6 ust. 5.
2. Wnioski o wszczęcie dochodzenia mogą być również składane wspólnie przez przemysł Unii lub przez osobę fizyczną lub prawną, która występuje w imieniu przemysłu Unii, lub każde stowarzyszenie nieposiadające osobowości prawnej, które występuje w imieniu przemysłu Unii, oraz związki zawodowe. Ponadto wnioski o wszczęcie dochodzenia mogą być popierane przez związki zawodowe. Nie ma to wpływu na prawo przemysłu Unii do wycofania wniosku.
3. Wniosek o wszczęcie dochodzenia musi zawierać następujące informacje:
 - a) stopę i wielkość zwiększenia przywozu danego produktu, w ujęciu bezwzględnym i względnym;
 - b) udział w rynku krajowym przejęty przez zwiększony przywóz oraz zmiany dotyczące przemysłu Unii w odniesieniu do poziomu sprzedaży, produkcji, produktywności, wykorzystania mocy produkcyjnych, zysków i strat oraz zatrudnienia.
4. Zakres produktu stanowiącego przedmiot dochodzenia może obejmować jedną lub większą liczbę pozycji taryfowych lub jeden lub większą liczbę podsegmentów jednej lub większej liczby pozycji taryfowych, w zależności od konkretnej sytuacji rynkowej, lub może być stosowana jakakolwiek segmentacja produktów powszechnie stosowana w przemyśle Unii.

5. Dochodzenie można również wszcząć w przypadku gwałtownego wzrostu przywozu skoncentrowanego w jednym lub w większej liczbie państw członkowskich, pod warunkiem że istnieją wystarczające dowody *prima facie* poważnej szkody lub groźby poważnej szkody dla przemysłu Unii, ustalone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 6 ust. 5.
6. Przed wszczęciem dochodzenia Komisja przekazuje państwom członkowskim kopię wniosku o wszczęcie dochodzenia. W przypadku gdy Komisja zamierza wszcząć dochodzenie z własnej inicjatywy zgodnie z ust. 1, przekazuje informacje państwom członkowskim, gdy tylko ustaliła, że niezbędne jest wszczęcie dochodzenia.
7. W przypadku gdy dla Komisji oczywiste jest, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* uzasadniające wszczęcie dochodzenia, Komisja wszczyna dochodzenie oraz publikuje zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia (zwane dalej „zawiadomieniem o wszczęciu”) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Wszczęcie dochodzenia następuje w terminie miesiąca od otrzymania przez Komisję wniosku zgodnie z ust. 1.
8. Zawiadomienie o wszczęciu musi zawierać następujące elementy:
 - a) streszczenie informacji otrzymanych przez Komisję oraz wezwanie do przekazania Komisji wszelkich istotnych informacji;
 - b) termin, w którym zainteresowane strony mogą przedstawiać swoje opinie na piśmie oraz przekazywać informacje Komisji, jeśli takie opinie i informacje mają być uwzględnione w dochodzeniu;
 - c) termin, w którym zainteresowane strony mogą wnieść o wysłuchanie przez Komisję zgodnie z art. 6 ust. 9.

Artykuł 6

Prowadzenie dochodzenia

1. Po opublikowaniu zawiadomienia o wszczęciu zgodnie z art. 5 ust. 7 i 8, Komisja wszczyna dochodzenie.
2. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu spełnienia takiego żądania. Jeżeli informacje, których dotyczy żądanie, są przedmiotem ogólnego zainteresowania i nie są poufne w rozumieniu art. 12, dodaje się je do dokumentów niepoufnych zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu.
3. W miarę możliwości dochodzenie zostaje zakończone w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym zawiadomienie o wszczęciu zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Termin ten może zostać przedłużony o kolejne trzy miesiące w przypadku zaistnienia wyjątkowych okoliczności, takich jak udział nadzwyczaj dużej liczby zainteresowanych stron lub złożona sytuacja rynkowa. Komisja powiadamia wszystkie zainteresowane strony o każdym takim przedłużeniu terminu, wyjaśniając jego przyczyny.
4. Komisja dąży do uzyskania wszelkich informacji, które uważa za niezbędne, aby ustalić zaistnienie warunków określonych w art. 3 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, weryfikuje te informacje.
5. Komisja ocenia wszystkie istotne obiektywne i wymierne czynniki wpływające na sytuację przemysłu Unii, w szczególności stopę i wielkość zwiększenia przywozu danego produktu w ujęciu bezwzględnym i względnym, udział w rynku krajowym przejęty przez zwiększony przywóz, a także zmiany dotyczące przemysłu Unii w odniesieniu do poziomu sprzedaży, produkcji, produktywności, wykorzystania mocy produkcyjnych, zysków i strat oraz zatrudnienia. Lista ta nie jest wyczerpująca, a w celu ustalenia zaistnienia poważnej szkody lub groźby poważnej szkody Komisja może wziąć pod uwagę również inne istotne czynniki, takie jak zapasy, ceny, zwrot zainwestowanego kapitału, przepływy pieniężne, udziały w rynku oraz inne czynniki, które powodują lub mogły wyrządzić poważną szkodę lub grożą wyrządzeniem poważnej szkody dla przemysłu Unii.
6. Zainteresowane strony, które przekazały informacje zgodnie z art. 5 ust. 8 lit. b), oraz przedstawiciele państwa-strony mogą, na pisemny wniosek, uzyskać wgląd we wszystkie informacje otrzymane przez Komisję w związku z dochodzeniem, inne niż informacje zawarte w dokumentach wewnętrznych przygotowanych przez organy Unii lub organy państw członkowskich, pod warunkiem że takie informacje są istotne dla przedstawienia ich sprawy, nie są poufne w rozumieniu art. 12 oraz są wykorzystywane przez Komisję w ramach dochodzenia. Zainteresowane strony mogą również przedstawić swoje opinie na temat takich informacji. Komisja uwzględnia te opinie, w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody *prima facie* na ich poparcie.
7. Komisja zapewnia, aby wszystkie dane i statystyki wykorzystywane w ramach dochodzenia były reprezentatywne, dostępne, zrozumiałe, przejrzyste i możliwe do zweryfikowania.

8. Gdy tylko zostaną stworzone niezbędne warunki techniczne, Komisja zapewni chroniony hasłem dostęp online do informacji niepoufnych, zwany dalej „platformą internetową”, którą będzie zarządzać i poprzez którą będą rozpowszechniane wszystkie istotne informacje, które nie są poufne w rozumieniu art. 12. Dostępu do platformy internetowej udziela się zainteresowanym stronom, państwowym członkowskim i Parlamentowi Europejskiemu.
9. Komisja wysłuchuje zainteresowanych stron, w szczególności w przypadku, gdy złożyły one pisemny wniosek w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wykazały, że wynik dochodzenia może wpłynąć na ich sytuację oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania. Jeżeli istnieją ku temu szczególne powody, Komisja ponownie wysłuchuje zainteresowane strony.
10. Komisja ułatwia dostęp do dochodzenia zróżnicowanym i rozczłonkowanym sektorom przemysłu, składającym się głównie z małych i średnich przedsiębiorstw (zwanych dalej „MŚP”), za pośrednictwem wyspecjalizowanego punktu pomocy dla MŚP, na przykład przez podnoszenie ich poziomu wiedzy, udzielanie ogólnych informacji i wyjaśnień na temat procedur oraz sposobu składania wniosków, wydawanie standardowych kwestionariuszy we wszystkich językach urzędowych Unii oraz odpowiadanie na pytania ogólne, niedotyczące konkretnych spraw. Punkt pomocy dla MŚP udostępnia standardowe formularze statystyczne, które należy przedkładać do celów wykazania zdolności procesowej, oraz kwestionariusze.
11. W przypadku niedostarczenia informacji w terminie wskazanym przez Komisję lub gdy dochodzenie jest znacząco utrudnione, Komisja może podjąć decyzję na podstawie dostępnych faktów. W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że którakolwiek z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, nie uwzględnia takich informacji i opiera się na dostępnych faktach.
12. Komisja ustanawia biuro rzecznika praw stron w postępowaniach, którego uprawnienia i zakres odpowiedzialności zostają określone w mandacie przyjętym przez Komisję i który gwarantuje skuteczne korzystanie z praw procesowych przez zainteresowane strony.
13. Komisja powiadamia na piśmie państwo-stronę lub państwa-strony o wszczęciu dochodzenia.

Artykuł 7

Uprzednie środki nadzoru

1. Komisja może przyjąć uprzednie środki nadzoru w odniesieniu do przywozu produktu z państwa-strony, w przypadku gdy tendencje w przywozie tego produktu mają taki charakter, że mogłyby spowodować jedną z sytuacji, o których mowa w art. 3 i 5. Te uprzednie środki nadzoru przyjmuje się w drodze aktów wykonawczych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 17 ust. 2.
2. Uprzednie środki nadzoru ważne są przez czas określony. O ile nie przewidziano inaczej, ważność tych środków wygasa wraz z końcem drugiego sześciomiesięcznego okresu następującego po pierwszym sześciomiesięcznym okresie licznym od dnia ich wprowadzenia.

Artykuł 8

Wprowadzenie tymczasowych środków ochronnych

1. Komisja przyjmuje tymczasowe środki ochronne w krytycznych okolicznościach, w przypadku gdy opóźnienie może wyrządzić trudną do naprawienia szkodę, a przez to konieczne jest podjęcie natychmiastowych działań, stosownie do swoich wstępnych ustaleń w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 6 ust. 5, zgodnie z którymi istnieją wystarczające dowody *prima facie* na to, że produkt pochodzący z danego państwa-strony jest przywożony:
 - a) w tak zwiększonych ilościach, w ujęciu bezwzględnym lub względem produkcji unijnej; oraz
 - b) na takich warunkach, że może wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem poważnej szkody dla przemysłu Unii; a
 - c) zwiększenie przywozu jest wynikiem zmniejszenia lub zniesienia cła na ten produkt.

Te tymczasowe środki ochronne przyjmuje się w drodze aktów wykonawczych zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 17 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, gdy jedno z państw członkowskich wystąpi z wnioskiem o niezwłoczną interwencję Komisji oraz gdy spełnione są warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17 ust. 4. Komisja podejmuje decyzję w terminie pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku.

3. Tymczasowych środków ochronnych nie można stosować dłużej niż przez 200 dni kalendarzowych.
4. W przypadku gdy tymczasowe środki ochronne zostaną uchylone, ponieważ dochodzenie wykazało, że nie zostały spełnione warunki określone w art. 3 ust. 1, wszelkie należności celne pobrane w wyniku wprowadzenia tych tymczasowych środków ochronnych są automatycznie zwracane.
5. Tymczasowe środki ochronne stosowane są w odniesieniu do każdego produktu wprowadzanego do swobodnego obrotu po dniu wejścia w życie tych środków. Takie środki nie mogą jednak uniemożliwiać dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów będących już w drodze do Unii, w przypadku gdy miejsce przeznaczenia takich produktów nie może zostać zmienione.

Artykuł 9

Zakończenie dochodzenia oraz postępowania bez wprowadzenia środków

1. W przypadku gdy z dochodzenia wynika, że warunki określone w art. 3 ust. 1 nie są spełnione, Komisja publikuje decyzję kończącą dochodzenie i postępowanie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 3.
2. Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdanie przedstawiające jej ustalenia i uzasadnione konkluzje we wszystkich istotnych kwestiach faktycznych i prawnych, z należyтым uwzględnieniem ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 12.

Artykuł 10

Wprowadzenie ostatecznych środków ochronnych

1. W przypadku gdy z dochodzenia wynika, że warunki określone w art. 3 ust. 1 są spełnione, Komisja może przyjąć ostateczne środki ochronne zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 3.
2. Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdanie zawierające podsumowanie istotnych elementów stanu faktycznego i wniosków istotnych dla ustaleń, z należyтым uwzględnieniem ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 12.

Artykuł 11

Okres stosowania i przegląd środków ochronnych

1. Środek ochronny pozostaje w mocy jedynie przez taki okres, jaki jest niezbędny dla zapobieżenia poważnej szkody dla przemysłu Unii lub naprawienia takiej szkody oraz dla ułatwienia dostosowania. Okres ten nie może przekraczać dwóch lat, chyba że zostanie przedłużony na mocy ust. 2.
2. Pierwotny okres stosowania środka ochronnego, o którym mowa w ust. 1, można przedłużyć o okres nie dłuższy niż dwa lata, pod warunkiem że środek ochronny jest nadal niezbędny dla zapobieżenia poważnej szkody dla przemysłu Unii lub naprawienia takiej szkody oraz pod warunkiem że istnieją dowody na to, iż przemysł Unii jest w trakcie dostosowywania.
3. Każde państwo członkowskie, każda osoba fizyczna lub prawna, która występuje w imieniu przemysłu Unii, lub każde stowarzyszenie niemające osobowości prawnej, które występuje w imieniu przemysłu Unii, może zwrócić się z wnioskiem o przedłużenie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. W takim przypadku, przed podjęciem decyzji dotyczącej przedłużenia, Komisja dokonuje przeglądu w celu ustalenia, czy spełnione są warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 6 ust. 5. Komisja może wszcząć taki przegląd z własnej inicjatywy, jeśli istnieją wystarczające dowody *prima facie* potwierdzające spełnienie warunków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu. Środek ochronny pozostaje w mocy do czasu uzyskania wyniku tego przeglądu.
4. Zawiadomienie o wszczęciu przeglądu, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, publikuje się zgodnie z art. 5 ust. 7 i 8. Przegląd prowadzi się zgodnie z art. 6.
5. Wszelkie decyzje dotyczące przedłużenia na mocy ust. 2 niniejszego artykułu podejmuje się zgodnie z art. 9 i 10.
6. Łączny okres stosowania środka ochronnego nie może przekroczyć czterech lat, łącznie z okresem stosowania wszelkich tymczasowych środków ochronnych, pierwotnym okresem ich stosowania oraz każdym przedłużeniem tego okresu.

Artykuł 12

Poufność

1. Informacje otrzymane na podstawie niniejszego rozporządzenia wykorzystuje się wyłącznie do celów, w związku z którymi o nie wystąpiono.
2. Informacje poufne oraz informacje przekazane z zastrzeżeniem poufności na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą być ujawniane bez wyraźnej zgody przekazującego te informacje.
3. W każdym z wniosków o zachowanie poufności określa się powody, dla których informacje te powinny być poufne. Od zainteresowanych stron przekazujących informacje poufne wymaga się przedłożenia ich streszczenia, niemającego poufnego charakteru. Streszczenia te muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić prawidłowe zrozumienie istoty informacji poufnych. W wyjątkowych okolicznościach takie zainteresowane strony mogą wskazać, że nie jest możliwe streszczenie tych informacji. W takich przypadkach zainteresowana strona dostarcza oświadczenie określające powody, dla których nie jest możliwe przedstawienie takiego streszczenia. Jeżeli jednak okaże się, że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony, a przekazujący informacje nie wyraża zgody na ich podanie do wiadomości publicznej ani nie zezwala na ujawnienie tych informacji w zarysie lub w formie streszczenia, informacji tych można nie uwzględniać.
4. Informacje są uważane za poufne w każdym przypadku, jeżeli ich ujawnienie może mieć znacząco niekorzystne skutki dla przekazującego te informacji lub źródła tych informacji.
5. Ust. 1–4 nie wykluczają możliwości powołania się przez organy unijne na informacje ogólne, w szczególności na powody, na których oparto decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Organy Unii uwzględniają jednak uzasadniony interes zainteresowanych osób fizycznych i prawnych w nieujawnianiu ich tajemnic handlowych.

Artykuł 13

Sprawozdanie

1. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie dotyczące stosowania, wykonywania i wypełniania zobowiązań przewidzianych w każdej z umów, w tym w odniesieniu do rozdziału dotyczącego handlu i zrównoważonego rozwoju, jeśli dana umowa zawiera taki rozdział, oraz w niniejszym rozporządzeniu.
2. Sprawozdanie musi zawierać między innymi informacje o zastosowaniu wszelkich tymczasowych i ostatecznych środków ochrony, wszelkich uprzednich środków nadzoru, wszelkich regionalnych środków nadzoru i środków ochronnych, o przypadkach zakończenia wszelkich dochodzeń lub postępowań bez wprowadzania środków, a także informacje o działaniach różnych organów odpowiedzialnych za wykonanie danej umowy oraz o działaniach krajowych grup doradczych.
3. Sprawozdanie zawiera podsumowanie statystyki i zmian w handlu z każdym z państw-stron.
4. W terminie dwóch miesięcy od dnia przedłożenia sprawozdania przez Komisję Parlament Europejski może zaprosić Komisję do udziału w posiedzeniu swej przedmiotowo właściwej komisji, w celu przedstawienia i objaśnienia przez Komisję wszelkich kwestii związanych z wykonaniem niniejszego rozporządzenia.
5. Nie później niż trzy miesiące po przedłożeniu sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Komisja podaje to sprawozdanie do wiadomości publicznej.

Artykuł 14

Inne mechanizmy i kryteria umożliwiające tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania

1. W przypadku gdy umowa przewiduje inne mechanizmy i kryteria umożliwiające tymczasowe wycofanie preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania w odniesieniu do niektórych produktów, takie jak na przykład mechanizm stabilizacyjny dotyczący regionów najbardziej oddalonych Unii, Komisja, w przypadku gdy warunki określone w danej umowie są spełnione, przyjmuje akty wykonawcze w celu:
 - a) zawieszenia preferencji lub potwierdzenia braku zawieszenia preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania w odniesieniu do danego produktu;
 - b) przywrócenia preferencji taryfowych lub innego preferencyjnego traktowania, w przypadku gdy warunki określone w danej umowie są spełnione;

- c) dostosowania zawieszenia, tak aby spełniało ono warunki odpowiedniej umowy; lub
- d) podjęcia wszelkich innych działań określonych w danej umowie.

Akty te przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 3.

2. W przypadku konieczności uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, gdy opóźnienie w podjęciu działania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wyrządziłoby trudną do naprawienia szkodę lub w celu zapobiegania negatywnemu wpływowi na sytuację na rynku unijnym, w szczególności w wyniku zwiększenia przywozu lub w innych przypadkach określonych w danej umowie, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17 ust. 4.

Artykuł 15

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 16, aby zmienić załącznik w celu dodania lub usunięcia pozycji odnoszących się do:

- a) umowy;
- b) wszelkich postanowień szczególnych, o których mowa w art. 1 ust. 1 akapit drugi;
- c) wszelkich produktów wrażliwych.
- d) wszelkich postanowień ustanawiających szczegółowe zasady innych mechanizmów, o których mowa w art. 14, dotyczących między innymi, jeśli ma to zastosowanie, monitorowania, terminów dochodzeń oraz sprawozdawczości.

Artykuł 16

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 15, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 14 marca 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 15, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 15 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 17

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478⁽⁵⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz. U. L 83 z 27.3.2015, s. 16).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 4.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 13 lutego 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

POSTANOWIENIA SZCZEGÓLNE ZAWARTE W UMOWACH ORAZ WDRAŻANE NINIEJSZYM ROZPORZĄDZENIEM

Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Singapuru

Data rozpoczęcia stosowania	xx/xx/xxxx
Dwustronna klauzula ochronna	Art. 3.10 (Stosowanie dwustronnych środków ochronnych)
Postanowienia szczególne zawarte w umowie:	<p>Art. 3.9 lit. b): „b) »okres przejściowy« oznacza okres dziesięciu lat od wejścia w życie niniejszej Umowy”.</p> <p>Art. 3.11 ust. 5: „5. Żadna ze Stron nie może stosować dwustronnego środka ochronnego, jak wskazano w art. 3.10 ust. 1 (Stosowanie dwustronnych środków ochronnych): (...)</p> <p>c) po upływie okresu przejściowego, chyba że zgodę na jego stosowanie wyrazi druga Strona.”.</p>

Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu

Data rozpoczęcia stosowania	xx/xx/xxxx
Dwustronna klauzula ochronna	Art. 3.10 (Stosowanie dwustronnych środków ochronnych)
Postanowienia szczególne zawarte w umowie:	<p>Art. 3.9 lit. c): „c) »okres przejściowy« oznacza okres 10 lat od wejścia w życie niniejszej Umowy”.</p> <p>Art. 3.11 ust. 6: „6. Strony nie mogą stosować dwustronnych środków ochronnych: (...)</p> <p>c) po upływie okresu przejściowego, chyba że druga Strona wyrazi na to zgodę.”.</p>

Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią

Data rozpoczęcia stosowania	xx/xx/xxxx
Dwustronna klauzula ochronna:	Art. 2.5 (Środki ochronne w rolnictwie) i art. 5.2 (Stosowanie dwustronnych środków ochronnych)
Postanowienia szczególne zawarte w umowie:	<p>Art. 5.1 lit. d): „d) »okres przejściowy« oznacza – w odniesieniu do określonego towaru pochodzącego – okres rozpoczynający się z dniem wejścia w życie niniejszej Umowy i kończący się 10 lat po zakończeniu obniżania lub znoszenia ceł dla danego towaru, zgodnie z załącznikiem 2-A.”.</p>

Art. 18 (Środki ochronne) załącznika 2-C dotyczącego pojazdów silnikowych i ich części:

- „1. Przez okres 10 lat od wejścia w życie niniejszej Umowy Strony zastrzegają sobie prawo do zawieszenia równoważnych koncesji lub innych równoważnych zobowiązań, w przypadku gdy druga Strona:
- a) nie stosuje któregoś z regulaminów ONZ wymienionych w dodatku 2-C-1 lub zaprzestaje jego stosowania; lub
 - b) wprowadza lub zmienia inny środek regulacyjny, który niweczy lub narusza korzyści płynące ze stosowania jednego z regulaminów ONZ określonych w dodatku 2-C-1.
2. Zawieszenia na podstawie ust. 1 pozostają w mocy do czasu podjęcia decyzji zgodnie z procedurą rozstrzygania sporów w trybie przyspieszonym, o której mowa w art. 19 niniejszego załącznika, lub znalezienia wzajemnie akceptowalnego rozwiązania, m.in. w drodze konsultacji na podstawie art. 19 lit. b) niniejszego załącznika, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.”

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Komisji

Parlament Europejski i Komisja zgadzają się w kwestii znaczenia bliskiej współpracy w zakresie wdrażania umów wymienionych w załączniku do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/287 z dnia 13 lutego 2019 r. wprowadzającego dwustronne klauzule ochronne oraz inne mechanizmy umożliwiające tymczasowe wycofanie preferencji przewidzianych w niektórych umowach handlowych zawartych między Unią Europejską a państwami trzecimi. Dlatego obie instytucje uzgadniają, że kiedy Parlament Europejski przyjmie zalecenie dotyczące wszczęcia dochodzenia w sprawie środków ochronnych, Komisja zbada uważnie, czy spełnione zostały określone w rozporządzeniu warunki wszczynania dochodzenia z urzędu. Jeżeli Komisja uzna, że warunki te nie zostały spełnione, przedstawi właściwej komisji Parlamentu Europejskiego sprawozdanie zawierające wyjaśnienie wszystkich czynników istotnych dla wszczęcia takiego dochodzenia.
